

ပန်းစိပ်သည်

(လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

ရှင်မြတ်နိုး

မာယာမိုးတို့သည်သည်ကြေ

၂၈၆

အခန်း (၁)

အိမ်ကလေးက ပျဉ်ထောင်ပျဉ်ခင်း သွပ်မိုးအိမ်ကလေးဖြစ်ပေမဲ့... သပ်သပ်ရပ်ရပ် လှလှပပ လေးအဖြစ် ဆောက်လုပ်ထားသဖြင့် နေချင်စဖွယ် မျက်စိပသာဒရှိနေသည်။ ။ အိမ်ထောင်ဦးစီး ဖြစ်သော ဦးသိဒ္ဓိအောင်က စည်းစနစ်ကြီးကြီး... ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းထားသဖြင့် ခြံဝင်းလေး၊ ပန်းပင်လေးတွေနှင့် သာသာယာယာလေး ဖြစ်နေသည်။ ။

ဇနီးပိတောက်ဝါ၊ သမီးကြီးအပြာရောင်... သမီးလတ်အနီရောင်နှင့် သမီးငယ်လိမ္မော်ရောင် တို့ နှင့် အတူ နေထိုင်သည်။ ။ ဦးသိဒ္ဓိအောင်ရဲ့ စည်းကမ်းတင်းကျပ်လွန်းသော ထိန်းချုပ်မှုအောက်မှာ ပြားပြားဝပ်ကြောက်ရွံ့လေးစားကြရပြီး အပြစ်ကိုကျူးလွန်မိလျှင်... မညာမတာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် အပြစ်ပေးတတ်၍ လည်း ဦးသိဒ္ဓိအောင်မျက်စိရှေ့မှာ အမှားမကျူးလွန်မိစေရန်... သတိ ထားနေထိုင်ကြရသည်။ ။ မိသားစုထဲတွင် ဇနီးဖြစ်သူ... ဒေါ်ပိတောက်ဝါကပို၍ ပင် ဦးသိဒ္ဓိအောင် စိတ်ဆန္ဒအတိုင်း ပျာယာခတ်အောင်... အိမ်မှုကိစ္စတွေကို လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရင်း ရင်ဆိုင် ဖြတ်သန်းနေရသည်။ ။

“ဒေါ်ပိတောက်...”

“ရှင်...ပြောပါ ကိုသိဒ္ဓိ”

“သမီးတွေရော...”

“အပြာက ကုမ္ပဏီကိုသွားပါပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့ စောစောသွားရတာလဲ”

“ဒီနေ့ ကုမ္ပဏီမှာ အစည်းအဝေးရှိတယ်ထင်တယ်”

“သူက... စာရေးမပဲ၊ ကုမ္ပဏီအစည်းအဝေးဆိုတာ ဒါရိုက်တာတွေ လုပ်တာမဟုတ်လား၊ ပြီးတော့... ငါသိသလောက်ကတော့... အစောကြီးအလုပ်မတက်ကြပါဘူး... ငါလည်း ကုမ္ပဏီ ဝန်ထမ်းပါကွ၊ မင်းသမီးကြီးအပြာ ဘာဖြစ်လို့ အစောကြီးကုမ္ပဏီကိုသွားရတာလဲ မင်း ကို ဘာပြော သွားလဲ... ဒေါ်ပီတောက်”

ဒုက္ခပါပဲ... သမီးကြီးအပြာပြောသွားတာက အရေးတကြီးကိစ္စရှိလို့ တဲ့ ၊ ဒါပဲပြောသွားတယ် အရေးတကြီးကိစ္စဆိုလျှင် ကိုသိဒ္ဓိထပ်ရစ်နေမှာ စိုးရိမ်၍ အစည်းအဝေးလို့ ပြောပြကာမှ ပိုဆိုးသွား သည် ။ မယုံသင်္ကာမျက်လုံးကြီးတွေနှင့် ကြည့်နေ၏။ ဒေါ်ပီ တောက် ပျာယာခတ်သွားကာ ဘာတွေ ပြန်ဖြေရမှန်းပင် မသိတော့၊ အပြာက ဘာမှ သေသေချာချာ ရေရေရာရာပြောမသွား... ဒင်းတို့ အဖေ အကြောင်းသိသိကြီးနဲ့ ... အရစ်ကြီး... စကားလုံးတွေကို... ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာပြီး... အပြစ်ပြောဖို့ စကားတွေ ရွေးချယ်ပြောတော့သည် ။

“အစည်းအဝေးရှိလို့ ... နောက်ကျတယ်ဆိုတာ ယုတ္တိရှိသေးတယ်... သူကအနိမ့်ဆုံး ဝန်ထမ်းပဲကွ... ရေးကြီးခွင့်ကျယ်နဲ့ အစောကြီးထွက်သွားလောက်အောင်... အစည်းအဝေးခန်း ဝင်စရာမှ မ လိုတာ...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ဘာ... ဟုတ်ကဲ့လဲ”

“ကိုသိဒ္ဓိစကားကို မှန်ကန်ကြောင်းထောက်ခံတာပါ...”

“မင်းကို တစ်ခုခုတော့ပြောသွားရမယ်... မင်းလိမ်ညာဖုံးကွယ်ထားတာ... မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး... အရေးတကြီးကိစ္စလို့ ပြောသွားတာပဲ ပိတောက်က အစည်းအဝေး ထင်လို့ ... ကုမ္ပဏီတွေမှာ ဆိုရင် အရေးတကြီးကိစ္စဆိုတာ... အစည်းအဝေးပဲမဟုတ်လား...”

“တော်စမ်း...”

တကယ်ပါပဲ... အလကားနေရင်း... ဒေါသတွေပေါက်ကွဲပြီး... ဘယ်သူ့ကို... အပြစ်တင်ရ မလဲ... စဉ်းစားနေတဲ့ သူကြီး... သူ့စိတ်ကြီးပဲ... ဟိုဟာစိတ်တိုင်းမကျ ဒီဟာစိတ်တိုင်းမကျနဲ့ ... ဒေါ်ပိတောက်ဝါသေပစ်ချင်တဲ့ စိတ်တွေပင် ... မကြာခဏဖြစ်ပေါ်နေသည်။

“အလတ်မ ... အနီရောင်ရော...”

“အနီကတော့ ကွန်ပျူတာသင်တန်းသွားပါတယ်... အခမဲ့ဒါနသင်တန်းဆိုတော့... မနက် အစောကြီးသွားပါတယ်...”

“အင်း...”

တော်ပါသေးရဲ့ ... အလတ်မအနီက အချိန်မှန်ထွက်သွားလို့ ... သမီးတွေ အကြောင်းကိစ္စနဲ့ အသီးသီးအပြင်ထွက်တတ်ကြတာ... သိသိကြီးနဲ့ ... မနက်တိုင်း တစ်ယောက်ချင်းအကြောင်း မေးနေ၏။ ဒေါ်ပိတောက်ဝါလည်း ... အမှားအယွင်းမရှိအောင်... ဂရုတစိုက်ဖြေရသည်။

“အငယ်မ... လိမ္မော်ရော...”

“အိပ်နေပါတယ်...”

“ဘာ...”

“ညက... ဟို... ညကစာကျက်တာ... ညဉ့်နက်သွားလို့ အိပ်နေပါတယ်... ကိုသိဒ္ဓိ သွားနှိုး ပေးရမလား...”

“မနှိုးနဲ့ ... ဒီကောင်မလေးက စာကျက်တာရော ဟုတ်ရဲ့ လား ... ဒေါ်ပိတောက်...”

“ဟုတ်ကဲ့... စာကျက်တာပါ... ကျွန်မသွားကြည့်နေပါတယ်... အရမ်းကြိုးစားနေလို့ ... အိပ်ပါတော့လို့ တောင် မနည်းပြောရပါတယ်”

“မနှိုးနဲ့ တော့ အိပ်ပါစေ... သမီးကြီးနဲ့ သမီးလတ်ကတော့ ငါဖြစ်စေချင်တဲ့ အတိုင်းအတာ မရဘူး... အငယ်မလိမ္မော်ကိုတော့ ဒီနှစ်ဂုဏ်ထူးတွေများများ ထွက်မှ ဖြစ်မယ်... ငါကဆရာဝန် ဖြစ်စေချင်တာ... ဆေးကျောင်းတက်ခွင့်ရတဲ့ အမှတ် မီမှ ဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

ဟုတ်ကဲ့သာပြောရတာ... မိလိမ္မော်ရောင် စာကျက်နေတာ မဟုတ်ဘူး ... ငပျင်းမ... စာအုပ်ကိုမျက်နှာနှင့် အပ်ပြီး နေ့ရောညရောအိပ်နေတာ... ဒေါ်ပိတောက်ကသာ ဖအေဆုမှာ စိုးလို့ မကြာခဏသွားသွားနှိုးပြီး... စာကျက်ခိုင်းရတယ်... ခဏပဲအသံနည်းနည်းပေးပြီး... အိပ်နေတယ် ... ဒင်းအဖေက ဆေးကျောင်းအမှတ်မီအောင်တဲ့ ... ရင်လေးတယ်။

“မင်းက မိခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ... သမီးသုံးယောက်လုံး မိန်းကလေးပီပီသသ... စည်းကမ်းရှိရှိ... သေသေဝပ်ဝပ်နေထိုင်သွားလာတတ်

အောင်... ထိန်းသိမ်းသွန်သင်ဆုံးမရမယ်ကွ”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ငါကအဖေ... သမီးတွေကိစ္စ နေရာတကာဝင်ပြောနေလို့ မသင့်တော်ဘူး”

နေရာတကာ ဝင်ပြောလို့ မသင့်တော်ဘူးသာဆိုတယ်... သူပဲဝင်ဝင် ပါနေသည် ... မေးမြန်း ပြောဆိုနေသည် ။ ဒေါ်ပိတောက်ဝါမှာ ဘာအာဏာရှိနေလို့ လဲ... သူကထိုင်ဆိုထိုင်... ထဆိုထ သူ့ရဲ့ အမိန့်တွေ... စည်းကမ်းတွေ... ကြားမှာ စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေနဲ့ အမှားအယွင်းမရှိအောင် ... သမီးတွေကိုလည်း ဆူပွက်ပြောဆိုမှာ ကြောက်... အကာအကွယ်လုပ်ပေးရနဲ့ ... သေချင်တယ်... တစ်ခါတလေ ဇောချွေးတွေပြန်ပြီး... မူးဝေလဲပြိုကျသွားချင်သည် ။ ကိုယ်မွေးထားတာ သမီးလေး တွေ မဟုတ်လား... သေပစ်ချင်တာတောင်... နောက်ဆံတင်းနေ၏။ သမီးတွေရှေ့မှာ မားမား မတ်မတ်ရပ်ပေးနေရသည် ။

“ကိုယ့်ကိုအသိပေးသင့်တာ ပေးရမယ်... မင်းလိမ်ညာဖုံးကွယ် ထားစရာမလိုဘူး... သမီးတွေမွေးထားတာကွ...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“မိန်းကလေးတွေမွေးထားပြီး... ပရမ်းပတာလွှတ်ထားလို့ မရဘူး... စည်းကမ်းတင်းတင်း ကျပ်ကျပ်နဲ့ ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိရှိ နေထိုင်သွားလာတတ်စေရမယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ပညာတစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့ လှေလှော်ရင်းအနစ်မခံနိုင်ဘူး... ဒေါ်ပိတောက်... ရည်းစားထား တာတွေ... ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ တွဲတာတွေ

... ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်ငါမကြိုက်ဘူးဆိုတာ... မင်းသိတယ်နော်...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“သမီးသုံးယောက်အတွက်... အလိုအပ်ဆုံးအရာက ဘာလဲ မင်းသိလား ဒေါ်ပိတောက်”

“ရှင်...”

ဒေါ်ပိတောက်ဝါ စဉ်းစားကြည့်မိသလောက်တော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် အလိုအပ်ဆုံးအရာက ယောက်ျားကောင်းကောင်း ရဖို့ပဲထင်တယ်... စီးပွားရေးလည်း အရှာကောင်း ရမယ်... မိန်းမကိုလည်း စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေအပြည့်နဲ့ ... ချစ်ချစ်ခင်ခင် ယုယုယယ မိန်းမပျော်ရွှင် အောင် ထားပေးနိုင်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်နိုင်ဖို့ ဟု ထင်သည်။ ကိုသိဒ္ဓိက အရှာအဖွေလည်း မကောင်း၊ ဇီဇာကြောင်ပြီး ဖြစ်တဲ့ ဘဝမှာ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်နေ... စည်းကမ်း တွေပေး၊ အပြစ်တင် ဝေဖန်စကားတွေပဲပြောနေ... အကောင်းမမြင်တတ်တဲ့ ယောက်ျားမျိုးကိုတော့ ဝေးဝေးရှောင်သင့်တယ်... အကြင်နာလည်း မရှိဘူး.. မျက်နှာကြောကြီးတင်းပြီး ဆရာကြီးလေသံနဲ့ မိမိကိုခေါ်တာပင် ဒေါ်ပိတောက်ဝါတဲ့ ... စိမ်းစိမ်းပြတ်ပြတ်။ ကိုသိဒ္ဓိနှင့် ဒေါ်ပိတောက်ဝါက အသက်ချင်းကွာခြားသည်။ မိမိက ဆယ်နှစ်လောက်ငယ်သည်။ မိဘတွေကလည်း ဆုံးကုန်... ခိုကိုးရာမဲ့ဘဝ... ဆင်ခြင်တုံတရားကင်းမဲ့စွာ... သူ့ကိုတွေ့တာနှင့် လက်ထပ်ဖို့ ခေါင်းညိတ်မိခဲ့၏။ ရှင်... ပိတောက်ကို ဘယ်တုန်းက ကြင်ကြင်နာနာဆက်ဆံခဲ့လဲ... ရှင့်ထက်ငယ်တယ် နွမ်းပါးတယ် ဆိုပြီး... ဖိနှိမ်ထားခဲ့တာပဲ... ပျော်ရွှင်မှုဆိုတာလည်း မရှိခဲ့ပါဘူး... ဒေါသအိုးကြီး ပေါက်ကွဲ နေတတ်သဖြင့်... တထိတ်ထိတ်တလန့်လန့် သမီးလေးတွေ စိတ်သောကဒဏ်ရမှာ ကြောက်ရနဲ့ သူပြောဆိုသမျှ...

သူ့စိတ်ကြိုက်ဖြစ်အောင်... ငြိမ်ဝပ်ပိပြားစွာ နေထိုင်ခဲ့ရသည်။ ။

“မင်းကိုမေးနေတယ်လေ... မင်းသမီးသုံးယောက်အတွက် ဘာအလိုအပ်ဆုံးလဲလို့...”

“မသိပါဘူး...”

“ဘာ...”

ဒေါ်ပိတောက်တွေ့ထားတာက ယောက်ျားကောင်းကောင်း ရဖို့ ပါလို့ ပြောရင်လည်း ... သူ့ကိုရွံ့စောင်းပြောတယ်ဆိုပြီး... ဒေါသပေါက်ကွဲမှာ ... မသိဘူးပြောတော့လည်း ... အော်ဟစ်နေ သည် ။ အသံကြီးက... ကျယ်လွန်း၍ ဒေါ်ပိတောက်ဝါရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လေးပင် ဆတ်ခနဲတုန်သွားရ၏။ မသိဘူးပြောလိုက်တာမှ အန္တရာယ်ကင်းမည်ထင်ပြီး မသိဘူးပြောလိုက်တာမှ ပိုဆိုးသွားသည် ။

“မင်းသိတာ ဘာရှိလဲ...”

“မရှိပါဘူး...”

“ဘာပြောတယ်ကွ...”

“ကျွန်မ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံတာပါ... ကိုသိဒ္ဓိ... ရှင်နဲ့ စတွေ့ပြီး... လက်ထပ်တည်းက ... မင်းဟန်ဆောင် လိမ်ညာစရာမလိုဘူး... အမှန်ကိုဝန်ခံရဲရမယ်... ဒါမှ ရိုးသားဖြူစင်တာလို့ အမြဲတမ်းပြောတတ်တယ်လေ...”

“ထို့... မိန့်မ တိတ်စမ်း... ငတုံး... ငအ... အသုံးမကျဘူး... အတွေးအခေါ်မရှိ... ငါ့သမီးတွေအတွက် ရင်လေးတယ်”

ပိတောက်ဝါရိုးသားဖြူစင်တာတော့... ဦးသိဒ္ဓိသိသည် ။ ဒါပေမဲ့လ

ည်း မိမိထက်ဆယ်နှစ် ငယ်၍ ... နည်းနည်းလေးမှ မျက်နှာသာမပေးဘဲ
... မိမိအမိန့်ဩဇာတွေအောက်နေခဲ့ပြီး ... စည်းကမ်းစနစ်တိကျမှုက ဦး
သိဒ္ဓိရုဏ်အယူဆုံး... တန်ဖိုးအထားဆုံးအရာဖြစ်သည်။ သမီး သုံးယောက်ကိုလည်း ... လုံးဝမျက်နှာသာမပေး... မိဘမှာ ရှိတဲ့ အတိုင်းအတာနဲ့
ပဲ... နေထိုင် စားသောက်တတ်စေရန်... လေ့ကျင့်ပေးခဲ့၏။ ဒေါ်ပိတောက်ကိုလည်း စိတ်မချ... ဆုံးမသွန်သင် တတ်မှာ မဟုတ်လို့ ပါ... ပိတောက်ဝါကို မိမိထက်ငယ်ပေမဲ့... အသက်ငယ်တယ်ဆိုပြီး ခပ်စိမ်းစိမ်း ပြတ်ပြတ်ခေါ်ခဲ့သည်။

“မင်းမှတ်ထားစမ်း... ဒေါ်ပိတောက်... မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် အလိုအပ်ဆုံးက ကိုယ်ပိုင်အစွမ်းအစရှိနေဖို့ နဲ့ ပညာတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ပဲ... ငါတို့ က ပိုက်ဆံမရှိဘူး... ငါ့သမီးလေးတွေ တန်ဖိုးရှိတဲ့ ဣန္ဒြေရှင်ပညာတတ် မိန်းကလေးတွေဖြစ်ကြဖို့ ... သွန်သင် ဆုံးမရမယ် ... မျက်ခြည်မပြတ်စောင့်ကြည့်ပြီး စည်းကမ်းစနစ်နဲ့ ... ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ ကြီးပြင်းလာစေဖို့ ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘာ... ဟုတ်ကဲ့လဲ”

“ကိုသိဒ္ဓိစကားကို ထောက်ခံတာပါ”

“တော်စမ်း...”

ကိုသိဒ္ဓိစည်းကမ်းကောင်းပေမဲ့ သမီးတွေအပေါ် ထိန်းသိမ်းအုပ်ချုပ်တာက စည်းကမ်း တင်းကျပ်နေလွန်းသည် ဟု ဒေါ်ပိတောက်ထင်သည်။ မိမိပညာတွေ အများကြီးမတတ်ပါဘူး... ဒါပေမဲ့ ကိုသိဒ္ဓိ ရှင်ကြီးလွန်တယ်... အမြဲတမ်းမျက်နှာကြီးစူ တင်းတင်းနဲ့ စည်းကမ်းစည်းကမ်းပဲ အော်နေ၏။ သမီးတွေစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ထိမွန်းကျပ်နေရလည်း

ဆိုတာ... မိမိအသိဆုံးပင် ဖအေကိုအရမ်းကြောက်ရလို့ ...
စိတ်ညစ်နေကြရတယ်... ထွက်ပေါက်ရှာချင်နေကြတာရော... ရှင်ကြီး
သိရဲ့ လား... ပညာတတ်ကြီးတွေ ဖြစ်စေချင်တဲ့ ... စေတနာကိုတော့...
ဒေါ်ပိတောက် နားလည်ပေမဲ့... လောကကြီးနဲ့ မိမိတင် မဟုတ်ဘူး ...
သမီးတွေပါ... အဆက်ဖြတ်ထားခြင်းခံရတဲ့ အတွက်
စူးစမ်းလုပ်ကိုင်ကြည့်ချင်နေကြသည်။ ။

“ဒေါ်ပိတောက်...”

“ရှင်... ပြောပါ... ကိုသိဒ္ဓိ”

“သမီးတွေဘာပဲလုပ်လုပ်... ငါ့ကိုပြောရမယ်... မင်းသိထားရမှာ က
... ငါ့သမီးတွေ လမ်းမှား မရောက်စေချင်လို့ ပဲ ကြားလား...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“မင်းသမီးတွေ... အချိန်နဲ့ သွား... အချိန်နဲ့ ပြန်ပါစေ... မိန်းကလေး
တွေ မွေးထားတာကွ ... စည်းကမ်းမရှိ... မကြီးပြင်းစေရဘူး... ရည်း
စားလည်း မထားရဘူး... ပညာမစုံသေးခင်မှာ လမ်းမှားအရောက်မခံနိုင်
လို့ ပဲ... မင်းကအမေနော်... မင်းဖုံးကွယ်လိမ့်ညာပြီး... သမီးတွေ ဒုက္ခ
ရောက်မှ ... ငါသိရင် မင်းအသေပဲ... ငါ့အကြောင်းသိတယ်နော်...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ငါ့သမီးလိမ္မော်... ဒီနှစ်အခြေခံပညာအထက်တန်းစာမေးပွဲဖြေရမ
ယ်... စာကြိုးစား နေတယ်... ကြည့်စမ်း... တစ်ညလုံးကျက်ထားတာထ
င်တယ်... အိပ်ပါစေ... နိုးလာရင် စားသောက်ဖို့ စီစဉ်ထားပါ... အားရှိမဲ့
အစားအစာတွေကျွေး လိမ္မော်ကို စာကျက်ပေးတဲ့ Guide ရောလာလား”

“လာပါတယ်... ကောင်လေးကတော်ပါတယ် ကိုသိဒ္ဓိ စည်းကမ်းလ

ည်း ရှိတယ်၊ ရေကြောင်း တက္ကသိုလ်တက်နေတာ... စာအရမ်းတော်တာ
ပဲ....”

“မင်းမျက်ခြည်မပြတ်စောင့်ကြည့်ထားပါ... သမီးလေးကို ငါက....
ဆေးကျောင်းတက် စေချင်တာ... နော်... ဒေါ်ပိတောက်...”

ရေကြောင်းတက္ကသိုလ်တက်နေတဲ့ ကောင်လေးနဲ့ တောင် သဘောမ
တူဘူး ဖြစ်နေသေးတယ် သူ့သမီးကဖြင့် ...
ရောက်ပါလိမ့်မယ်ဆေးကျောင်း... ငပျင်းမလေး... ဖအေက လိမ္မော်အ
လှည့်ကျမှ ကျူရှင်ကအစ စာကျက်ပေးမဲ့သူပါထားပြီး စာကို... ကြိုးစား
စေချင်သည် ။

“ငါအပြင်သွားစရာရှိတယ်... ဆိုင်မှာ လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေလည်း
ဝယ်စရာရှိတယ်... ငါပြောတာတွေကိုမမေ့နဲ့ နော်... ဒေါ်ပိတောက်...”

“ဟုတ်ကဲ့... စိတ်ချသွားပါနော်၊ ကိုသိဒ္ဓိ... သမီးတွေကို ကျွန်မထိန်း
သိမ်းစောင့်ရှောက် ပါ့မယ်”

ဦးသိဒ္ဓိ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး... မိမိမြင်ကွင်းကနေ ပျောက်ကွယ်သွားတော့
မှ ... ဒေါ်ပိတောက် သက်ပြင်းမောကြီးကို ဟူးခနဲမှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်ရ
သည် ။ စိတ်မောရမဲ့ယောက်ျားက တစ်မျိုး... သမီး သုံးယောက်ကတစ်
မျိုးနဲ့ ကြားထဲကနေ ဒေါ်ပိတောက် စိတ်မသက်သာနိုင်ခဲ့... ဟုတ်တယ်
... မိလိမ္မော် ငပျင်းမ စာကျက်ဟန်ပြပြီး... ဇိမ်လုပ်နေတာ... သွားနှိုးမ
ယ် ဘာအိပ်ရေးပျက်တာလဲ... တစ်နေ့တစ်နေ့
စာကျက်တာအကြောင်းပြပြီး... အစားတွေမတရားစား... အိပ်နဲ့ စိတ်ပူ
တယ်... ပိုက်ဆံတွေကုန်ပြီး ဆယ်တန်းအောင်ရင်ကံကောင်း... ဒင်းအ
ဖေရူးမယ်... မဖြစ်ဘူး... စိတ်လည်း စိတ်ပူတယ်... သွားနှိုးရမယ်...
စာကျက်ပေးမဲ့... မောင်တော်ဝင်နန်းထိုက် ရောက်လာတော့မှာ ပဲ၊ ဒေါ်

ပိတောက်ဝါ ကပ္ပကယာထပြီး... သမီးငယ်လိမ္မော်ရောင်အိပ်နေသည့်
အခန်းထဲဝင်လာ ခဲ့သည် ။

*

အခန်း(၂)

“လိမ္မော်... လိမ္မော်... ဟဲ့ကောင်မလေး လိမ္မော်ရောင် ထတော့... ညလည်း အိပ် ... နေ့လည်း အိပ် ထစမ်း... စာလည်း ကြည့်ပါဦး... ငပျင်းမလေး... ညည်းတို့ အဖေကတော့ ဆေးကျောင်းအမှတ်မီအောင်တဲ့ ... ဝေးသေးတယ်... လိမ္မော်”

“ဟာ... မေမေကလည်း ... နိုးနေပါပြီ၊ မျက်လုံးမှ ဝတ်ပြီး စာတွေကိုပြန်စဉ်းစားနေတာပါ...”

“ဘာနိုးပြီလဲ... အခုထိသမ်းနေတုန်း... ထလေ... မောင်တော်ဝင်နန်းထိုက်လာတော့ မယ်... မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဒီလောက်ပျင်းရလား”

“ဆရာတော်ပါ...”

“ဘာ...”

“မေမေက မောင်တော်ဝင်နန်းထိုက်လို့ ခေါ်နေတော့ အရမ်းရှည်လွန်းတယ်... ဆရာတော်ပဲ ခေါ်...”

“ဟဲ့... လိမ္မော်ရောင်... နင်ဆရာကို ... ရိုရိုသေသေဆက်ဆံနော်... အသက်မကွာလည်း ... ဆရာဆိုတာ ဘုရားနဲ့ တစ်ဂိုဏ်းတည်းပြထားတာ”

“ဒါကြောင့် လည်း သမီးက ရိုရိုသေသေနဲ့ ရှေ့ကနေ ဆရာတပ်ပြီး

သူ့နာမည်အဖျားဆွတ် ထည့်ထားတာပဲ”

“ထ... ထ... မျက်နှာသစ်... အဝတ်အစားလဲ... အဆင်သင့်ပြင်ထား... ညည်းအဖေက ဆေးကျောင်းကနေ တစ်ပြားမှ မလျှော့ဘူးနော်... မဖြစ်ရင်ရူးမလားဘဲ...”

“ထားလိုက်ပါ...”

“ဘာ...”

“ကိုယ့်သမီး ဉာဏ်ကောင်းလား... ဘာလား... မစဉ်းစားဘဲနဲ့ ... အတင်းဆေးကျောင်း လုပ်နေလို့ ရမလား... လိမ္မော်ဝါသနာ မပါဘူး...”

“အပိုတွေပြောမနေနဲ့ မောင်တော်ဝင်နန်းထိုက်လာတော့မယ်...”

“ဆရာတော်ပါဆို...”

“ထပါသမီးလေးရယ်... မေမေတောင်းပန်ပါတယ်... စာကြိုးစားပါ ... မေမေလည်း ဖြစ်စေချင်တယ်... ဒေါက်တာလိမ္မော်ရောင်... ဘယ်လောက်ဂုဏ်ရှိလိုက်မလဲ... ဘာခက်လို့ လဲ အေ... စာလေးကြိုးစားရုံပဲ ... ညည်းအဖေက ရည်းမှန်းချက်အရမ်းကြီးတယ်လေ... ငွေတောင် ဘဏ်မှာ စုနေပြီ”

“သေချင်တယ်...”

လိမ္မော်ကတော့ စာအုပ်ကိုင်တာနဲ့ အိပ်ချင်တယ်... ဘယ်လိုဖြစ်မှန်း မသိပါဘူး... မေမေနှင့် ဘာမဆိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဆိုနိုင်ပေမဲ့... ဖေဖေကိုတော့ကြောက်ရသည် ။ ဖေဖေက ဒါဆိုရင် ဒါပဲ... လိမ္မော်လည်း ဆေးကျောင်းဆိုတာကို မတက်ချင်ဘဲနေမလား... မှတ်ဉာဏ်ကောင်းသည် ... ပျင်းတာ။

“ဝါး...”

“ဟဲ့...”

“လိမ္မော်လေးရယ်... လိမ္မော်ပါတယ်... ထနော်...”

ဖေဖေလို မဟုတ်ဘူး ... မေမေကတော့ ချော့မော့ပြောတတ်သည်။ ။
လိမ္မော်ထပြီး မျက်နှာသစ်... ရေချိုးလိုက်သည်။ ။ ဆရာတော်ဝင်နန်းထိုက်
လာမည်... စည်းကမ်းကလည်း တင်းကျပ်ပါ... သူဂုဏ်ထူးတွေ
အများကြီးနဲ့ အောင်တိုင်း.... သူမကိုလည်း အတင်းစာတွေ ကျက်ခိုင်း
နေသည်။ ။ ဆယ်တန်းကျောင်းသူဖြစ်ရတာ တကယ့်ကိုဇိမ်ကျတယ်...
မေမေက ကြက်ဥပူတင်းနဲ့ ပေါင်မုန့် လာချပေးသည်။ ။

“ဒါလေးစားထားလိုက်နော်... လိမ္မော်လေး အားရှိအောင်၊ မောင်
တော်ဝင်နန်းထိုက် လာရင်လည်း ... ဓာတ်ဗူးထဲမှာ ကော်ဖီရှိတယ်...
သမီးထည့်တိုက်နော်... အသက်အရွယ် မကွာလည်း ဆရာပဲ... လေး
လေးစားစားသင်...”

“သင်ပါတယ်... ကိုယ့်ဘဝကိုယ်သိပါတယ်နော်.... မေမေ
လိမ္မော်ကြိုးစားပါ့မယ်...”

“အေး... အေ...ပြီးရော”

မေမေကတော့ လိမ္မော်နည်းနည်းယုံအောင်ပြောပြီး... ခွဲပြလိုက်တာ
နဲ့ ... ပြီးရောပဲ... လိမ္မော်ကတော့ စိတ်ကျဉ်းကျပ်တာတွေနဲ့ မနေချင်ပါ
ဘူး... ပျော်ပျော်ပဲနေချင်တယ်... ဖေဖေ ဆန္ဒတွေအတိုင်းသာနေရရင်
သေမှာ ပဲ... မေမေပဲ ဖေဖေဆန္ဒတွေကို ဖြည့်စွမ်းပေးရင်း... သမီးတွေ
ရှေ့ကနေ အုတ်တံတိုင်းကြီးလို ကာရံပေးနေသည်။ ။

“အဟမ်း...”

“ဝင်လာခဲ့ပါ...”

သူမအား စာကျက်ပေးနေတဲ့ ... ရပ်ကွက်ထဲက စာအတော်ဆုံးကျောင်းသား ရေကြောင်း တက္ကသိုလ်တက်နေသူ ကို တော်ဝင်နန်းထိုက် ရောက်လာတာပဲဖြစ်သည်။ ။

“လိမ္မော်ရောင်... မင်းကအဆင်သင့်တောင်ဖြစ်နေပြီလား တော်လိုက်တာကွာ...”

“လိမ္မော်က ဆယ်တန်းမှာ ဂုဏ်ထူးတွေအများကြီးနဲ့ အောင်မြင်ချင်ပါတယ်... ဆရာတော်...”

“ဟေ့... မင်းဘာဖြစ်လို့ ... ကိုယ့်ကိုဆရာတော်လို့ ခေါ်နေရတာလဲ ... ဆရာလည်း ထည့်ခေါ်စရာမလိုဘူး... ကိုတော်ဝင်ပဲခေါ်...”

ဒီကောင်မလေး... ပြောင်စပ်စပ်နှင့် သူ့ကိုနောက်နက်ပြောင်ပြောင် ... ဆရာတော်ဟု ခေါ်နေသည်။ ။

“လိမ္မော်ဆရာက တော်လို့ ... ပြီးတော့ ဆရာနာမည်က တော်ဝင်နန်းထိုက်လေ... အရမ်း ရှည်တယ်... ဆရာတော်”

“လိမ္မော်ရောင်နော်... မင်းကိုပြောပြီးသားပဲ... ကိုယ့်ကိုဆရာတော်လို့ ခေါ်ရင်... မင်း... ထိုင်ထအခါနှစ်ဆယ်လုပ်ရမယ် မရှိမသေလုပ်တယ်လို့ ... ဦးလေးသိဒ္ဓိကိုတိုင်မှာ နော်”

“ဟွန်း...”

ဖေဖေကိုတိုင်မယ် ဆိုရင်တော့ မခေါ်တော့ပါဘူး၊ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ... အတိုင်အတော ထူလိုက်တာ မကြာခဏတိုင်တတ်၍ လိမ္မော်အပြစ်ဒဏ်ပေးခံရသည်။ ။

“စာအုပ်ထုတ်...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“မနေ့ကပေးတဲ့ အိမ်စာတွေ မင်းတွက်ပြီးပြီလား...”

“အဲတော့...”

သူမမျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူး... အထိတ်တလန့်အော်လိုက်၍
တော်ဝင်ပင်လန့်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘာများ တွေ့လို့ လဲဟု ... ကြည့်
တော့လည်း ... ထူးခြားမှုမတွေ့... လိမ္မော်ရောင်က ကျောပိုးအိတ်ကို
မွှေးနှောက်လိုက်... ဟိုရှာဒီရှာလုပ်လိုက်နှင့် တစ်ယောက်တည်းအလုပ်ရှု
ပ်နေသည်။

“လိမ္မော်ရောင်...”

“ရှင်...”

“အဟဲ... အိမ်စာဟုတ်လား...”

“ဟုတ်တယ်...”

လိမ္မော် အိမ်စာစာအုပ်ကိုဖွင့်ကြည့်ပြီး ဘယ်လိုပြောရမလဲ စဉ်းစား
သည်။

“အိမ်စာ... ဟုတ်တယ်... အိမ်စာလုပ်ပြီးပြီ”

“ပြလေ...”

“အိပ်မက်ထဲမှာ ...”

“ဘာပြောတယ်...”

“အယ်... လိမ္မော်လေ အိပ်မက်ထဲမှာ အိမ်စာတွေလုပ်ပြီးသွားတာပဲ

... အိပ်မက်ပဲ... ဒုက္ခပါပဲ ဆရာတော်ရယ်... အိပ်မက်ထဲမှာ ... အိပ်မက် ထဲမှာ အိမ်စာလုပ်ပြီးတာပါ... အဲ... လိမ္မော်က အိမ်စာလုပ်ပြီးပြီ...ထင်နေတာ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ... အပြင်မှာ မလုပ်သေးဘူးဘဲ... ခွင့်လွှတ်ပါနော် ဆရာတော်...”

“ဟေ့... မင်းကိုပြောထားတယ်နော်... ဆရာတော်... ဆရာတော်နဲ့ မခေါ်နဲ့ လို့ ... ကိုတော်ဝင်လို့ ပဲခေါ်... ဘာ မင်းအိမ်စာ မလုပ်ရသေးဘူး... ဟုတ်လား...”

“အိပ်မက်ထဲမှာ လေ... အိမ်စာတွေလုပ်ပြီးသွားပြီလို့ ... မက်တယ် ... လိမ္မော်က အိမ်စာပြီး သွားပြီဆိုပြီး ထင်နေတာ... အပြင်မှာ မလုပ်ရသေးဘူး... မလေးစားတာမဟုတ်ပါဘူးနော်... အခုလုပ်လိုက်မယ်လေ...”

“လိမ္မော်ရောင်...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

ဒီကောင်မလေး မျက်နှာငယ်လေးနှင့် တော်ဝင်ကိုမော့ကြည့်တော့... သနားသွားရပြန်သည်။ ။ သူခံရပေါင်းများ နေပါပြီ။ အလကားကောင်မလေး... အိမ်စာပေးထားရင် ကြိုးကြိုးစားစား မလုပ်ဘဲ... အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြကာ... သူနှင့် ကျမှ လုပ်သည်။ ။ ခက်တာပဲ... ဒီကောင်မလေးတော့ မလွယ်ဘူး... ဦးလေးသိဒ္ဓိကိုတိုင်ပြန်ရင်လည်း ... အပြစ်ဒဏ်က ပြင်းပြင်းထန်ထန်ခံရမည်။ မတိုင်ချင်ပြန်... လိမ္မော်ရောင်ကို ဘယ်လို ဆုံးမရမလဲ... သူပိုက်ဆံရဖို့ ထက်... လိမ္မော်ရောင်အား ဂုဏ်ထူးတွေနှင့် အောင်စေချင်ပါသည်။ ။

“မင်းအကြောင်းပြချက် အမျိုးမျိုးနဲ့ အပျင်းထူနေတာ... မလွယ်ဘူးနော်... လိမ္မော်ရောင် ဒီနှစ်က အရမ်းအရေးကြီးတယ်ကွ မိဘတွဲကရော

... ကိုယ်ကရော... မင်းကိုစာကြိုးစားဖို့ အတင်းအကြပ်လုပ်နေရတာ...
မင်းကိုဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်နေတယ်များ ထင်လား... မင်းအနာဂတ်
ကောင်းဖို့ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံပေးနေကြတာကွ...”

ဆရာကြီးပဲ... လေသံကိုက... သူ့ကိုဘယ်သူက အနာဂတ်အတွက်
ရင်းနှီးမြှုပ်နှံ ခိုင်းနေလို့ လဲ ... လခရလို့ များ မသိဘူးမှတ်နေလား... ကို
တော်ဝင်ကိုယ်တိုင် Guide လုပ်ပြီး တက္ကသိုလ်တက်နေ ရတာပါလို့
ပြောပြီး Guide လာလုပ်တာ... သူသာလာမပြောရင် ဖေဖေက...
ဈေးကြီးတဲ့ Guideတွေ ငှားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ... လိမ္မော်အတွေးနှင့် စိ
တ်ဆိုးပြီး သူ့ကို ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်မိသွားသည်။

“ပြော... ဘာကြည့်တာလဲ၊ မင်းကများ မာမာထန်ထန်နဲ့ ”

“မဟုတ်ပါဘူး... အစ်ကိုတော်ဝင်ရယ်... ဟိုလေ... အစ်ကိုမျက်လုံး
ထောင့်မှာ ... မျက်ချေး တွေကပ်နေလို့ ကြည့်ပြီး လိမ္မော်သတိပေးမလို့
ပါ... လိမ္မော်သုတ်ပေးမယ်နော်”

သူမ Tissue ကိုယူပြီး သုတ်ဖို့ ပြင်လိုက်တော့ သူက... ကပျာကယာ
... သူ့လက်နှင့် သုတ်လိုက်သည်။ ။ လိမ္မော် ရယ်ချင်လိုက်တာ... မရယ်ရဲ
ပါဘူး... ဖေဖေကိုပြန်တိုင်ရင်ဒုက္ခ... သူသုတ်နေပေမဲ့ မျက်ချေးမှ မရှိ
တာ... လိမ္မော်ပြောမိပြောရာ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ပြောပစ်
လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

“ဘယ်မှာ လဲ ... မျက်ချေး... မဟုတ်တာတွေ...”

“ပါးမှာ ကပ်နေသေးတယ်... လိမ္မော်သုတ်ပေးပါ့မယ်နော် အစ်ကို
တော်ဝင်မှ မမြင်ရတာ...”

သူမ Tissue နှင့် သူ့ပါးကိုအမြင်ကတ်ကတ်နှင့်

ခပ်ကြမ်းကြမ်းသုတ်ပြီး စက္ကူကိုလုံးခြေ ပစ်လိုက်သည်။ ။

“ပြောင်သွားပြီ... အဟဲ... အစ်ကိုတော်ဝင်က လိမ္မော်ကိုစာတတ်စေ ချင်တာနဲ့ ... မျက်နှာ တောင် သေသေချာချာမသစ်ဘဲ ထွက်လာတာထင် တယ်... ဘာမှ လဲမစားရသေးဘူး မဟုတ်လား... မေမေက ကော်ဖီဖျော် ထားပေးတယ်... သောက်လိုက်ပါဦး...”

“ထားလိုက်ပါ... ကိုယ်သောက်လာခဲ့ပြီးပါပြီ... အပိုတွေလျှောက်ပြောမနေနဲ့ ... အိမ်စာ လုပ်မယ်... စာသင်ဖို့ လာတာ ကွ... မင်းအသုံးမကျရင် ကိုယ်နာမည်ပျက်မယ်... သူများ ပိုက်ဆံ အချောင်မယူချင်ဘူး... စာအုပ်ထုတ်...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

အရေးထဲ စာသင်ရင်အပျင်းထူပြီး... အိပ်ချင်လိုက်တာနော်၊ လိမ္မော် အကျင့်အတိုင်း... စာသင်နေလျှင် အချိန်တွေမြန်မြန်ကုန်သွားစေရန်... ပေါက်ကရတွေ အမေးအမြန်းထူပစ်ရမယ်... သူမစဉ်းစားလိုက်သည်။ ။

“အစ်ကိုတော်ဝင်...”

“ပြော...”

“လိမ္မော်မေးချင်တာလေးရှိလို့ ပါနော်... မေးရမလား?”

“မေးလေ...”

“ဟိုလေ... လိမ္မော်အမြဲတမ်းစဉ်းစားပြီး အာရုံတွေနောက် ခေါင်း တွေခြောက်ရတဲ့ အကြောင်းကိစ္စလေးတွေပါ”

“ကြီးကျယ်ခမ်းနားနေပြန်ပြီ... မေးမှာ သာ မေးစမ်းပါဟာ၊ ဘာမေး မှာ လဲ...”

“တစ်နဲ့ တစ်ပေါင်း(1+1)ရင် ဘာရလဲ”

“နှစ်လေ (2)လေ ... ကလေးတောင်သိတယ်၊ ဘာကြောင်တာလဲ...”

“တစ်နဲ့ တစ်ပေါင်းရင်... နှစ်ရတယ်လို့ ဘယ်သူကသတ်မှတ်ထားတာလဲဟင်... အိုင်းစတိုင်းလား... ကမ္ဘာဦးအစက လူတွေလား... တကယ်လို့ ... သူတို့ က တစ်နဲ့ တစ်ပေါင်းရင် တစ်ဆယ်လို့ ပြောထားခဲ့ရင်ရော...”

“ဘာ”

“အစ်ကိုတော်ဝင်စဉ်းစားကြည့်လေ... တကယ်လို့ သုံးတို့ လေးတို့ ဖြစ်မယ်ပြောရင် ရော...”

“ဟာ... ဒီကောင်မလေး ဘာတွေလျှောက်မေးနေတာလဲ...”

“မဟုတ်ပါဘူး... လိမ္မော်တကယ်သိချင်တာပါ။ အမြဲတမ်းလည်း စဉ်းစားနေတာ.... သင်္ချာ တွက်တိုင်းလေ တစ်နဲ့ တစ်ပေါင်းရင်နှစ်လို့ ဘယ်သူပြောထားခဲ့တာလဲ... အစ်ကိုတော်ဝင်သိလား၊ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲမှာ ... သင်္ချာအမှတ်(၁၀၀)ဆိုတာ ဘာလဲ ရှေ့လူတွေက... ဒီလိုတွက်... ဟိုလိုတွက်နဲ့ ဆရာကြီးလုပ်ထားခဲ့ကြတာနဲ့ ... အစ်ကိုတော်ဝင်ကလိုက်တွက်လို့ ... အမှတ်(၁၀၀) ရခဲ့တာလား...”

လိမ္မော်ရောင်မေးခွန်းကို... အဖြေပေးဖို့ တော်ဝင်ခေါင်းခြောက်အောင် စဉ်းစားမိသွားသည်။ ။ ဘယ်သူက သတ်မှတ်ပြောဆိုခဲ့တာလဲ... စဉ်းစားမရ... လိမ္မော်ရောင်က သူ့ကိုအထင်သေးမှာ လည်း စိုးရိမ်ရသေး... တကယ်တော့ သူ့အနေနှင့် လိမ္မော်ရောင်ကို Guide လာလုပ်ပေးတာ ငွေကြေး ကြောင့် မဟုတ်ဘဲ... လှလှပပချောချောကောင်မလေး... ပညာတတ်လေးဖြစ်စေချင်တဲ့ စေတနာ ကြောင့် လည်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

ထို့ကြောင့် ပင်... လိမ္မော်ရောင်က အထင်သေးသွားလို့ မဖြစ်... အဖြေ
ကောင်းကောင်း ပေးဖို့ စဉ်းစားနေသည်။ ။

“သင်္ချာဆိုတာ ပုံသေနည်းတစ်ခုကိုထားပြီး တွက်ချက်ကြတာလေ...
လိမ္မော်ရောင် M... ပေါ့”

“ဟုတ်ပါပြီ... အဲဒီ M ကိုပဲ...ဘယ်သူက သတ်မှတ်ပေးတာလဲလို့ ...
ပြီးတော့လေ... ဒီကမ္ဘာကြီးထဲမှာ ဖြစ်ပျက်နေတာတွေကို... သေသေချာ
ချာစဉ်းစားကြည့်ရင်... အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ တွေ... အများကြီးပဲသိလား...
”

“နေပါဦး... လိမ္မော်ရောင်... မင်းက ကိုယ့်စာကိုယ်မလုပ်ဘဲ... ဘာ
တွေတွေးခေါ်နေတာလဲ”

“တွေးကြည့်တာပါ... လိမ္မော်လိုမျိုး အစ်ကိုတော်ဝင်လည်း
တွေးနေပြီမဟုတ်လား...”

“ဟာ... အချိန်တောင်ပြည့်သွားပြီ... ဒုက္ခပဲကွာ စာတောင်ကောင်း
ကောင်း မသင်ရ သေးဘူး... မင်းအဓိပ္ပာယ်မရှိ လျှောက်မေးနေတာပဲ
အချိန်ပြည့်ပြီ...”

“ဟုတ်သားပဲ... လိမ္မော်က ဗဟု သုတပါ... အိမ်စာတောင်မလုပ်ရ
သေးဘူး... တော်ပြီ... စကားမများ တော့ဘူး... ကျောင်းစာတွေက အ
ရေးကြီးတာပါ... ကဲ... အိမ်စာလုပ်မယ်”

“မင်းကို... အိမ်စာလည်း မလုပ်နိုင်တော့ဘူး... လိမ္မော်ရောင်... ကို
ယ်ကျောင်းသွားရမယ်... အချိန်မရှိတော့ဘူး... နောက်နေ့မှ လုပ်မယ်...
မင်းစာသင်ချိန်တွေကုန်သွားအောင်... သက်သက်မဲ့ မေးခွန်းတွေလျှောက်
မေးနေတာမဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး... သိချင်လို့ ပါ... အစ်ကိုတော်ဝင် အဖြေအတိအကျ မပေးနိုင် သေးဘူးနော်... သေချာလေ့ လာပြီး... ပြန်ပြောပြစမ်းပါဦး...”

“တော်ပြီ... ကောင်မစုတ်လေး...”

အစ်ကိုတော်ဝင်လမ်းမပေါ်ရောက်သွားတော့မှ ... လိမ္မော် တဟား
ဟားနဲ့ ... အော်ရယ်ပစ် လိုက်သည် ... တကယ်ပါပဲ... ရယ်ရတယ်...
လိမ္မော်ကမသင်ချင်လို့ အချိန်တွေကုန်သွားအောင် လျှောက်ပြီး ဦးနှောက်
စားပေးနေတာပါ... အောင်မယ်လေး သက်သာလိုက်တာ... ဒီနေ့မှ
အိပ်ချင်နေသေးတယ်... ညက သိချင်းနားထောင်တာ... ညဉ့်နက်သွား
၍ ဖြစ်သည် ။

*